

Усе таке ж, як бачив за життя:
Ані тони, ні барви не старіють.
І просяться квітки у вишиття
І про мольберт жагучі пензлі мріють.

А де ж господар?.. Стежка польова
Біжить, біжить і в синіх далях тане.
Стоїть край двору тиха удова, —
Та таці — мед, вино і джонатани.

— Беріть, частуйтеся, словом пом'яніть. —
Коса ще руса, а сама вже літня...
Мовчать Карпати, Черемош кипить,
Музей відкрили, де була робітня.

Туристи їдуть. Земляки ідуть.
Дивуються. Питають. Оглядають.
— Відкіль цей скарб? — руками розведуть,
Пояснення талантові не мають.

А як він жив? І вїт його цькував,
І грізна доля підтинала крила.
Дітей плекав. Обох і поховав.
І все ж душа в журбі не посивіла.

Світилися в ній джерела і зірки,
Калині усміхалася раїна, —
Святилася, сповита у віки,
Земля батьків, кохана Буковина.

Що в серці мав — на полотно поклав,
І хай усе підвладне плину часу,

А те, що вишив, що намалював, —
Довічна пам'ять майстрові Гарасу.

Пейзажі, натюрморти, вишиття —
Цвітуть полотна, людям душі гріють.
Усе таке ж, як бачив за життя:
Ані тони, ні барви не старіють.
